

przesmycki

OLGIERD PRZESMYCKI

Olgierd Przesmycki urodził się 24 listopada 1922 roku w Łodzi. W czerwcu 1939 roku ukończył Gimnazjum im. Adama Mickiewicza w Warszawie i został przyjęty do liceum matematyczno-fizycznego. Od 17 do 22 września 1939 roku służył jako ochotnik w Wojsku Polskim w 20 Kompanii, biorąc udział w walkach z wojskami sowieckimi m.in. w Wilnie i pod Oranami. Od końca września 1939 roku do maja 1940 roku przebywał w Nowogródku i Baranowiczach, gdzie kontynuował naukę i przedterminowo ukończył szkołę średnią. 20 maja 1940 roku, gdy jako repatriant wracał do Warszawy, został osadzony przez Niemców w obozie w Białej Podlaskiej, po czym wywieziono go do Niemiec na roboty przymusowe, gdzie przebywał od 26 maja 1940 roku do chwili wyzwolenia przez wojska amerykańskie (25 marca 1945 roku). Od tego dnia do 15 czerwca 1945 roku służył jako ochotnik w armii amerykańskiej w kompanii 55 Q.M. 144 Co., biorąc udział w działaniach wojennych, m.in. w południowej części Niemiec. Od 16 czerwca do 26 lipca 1945 roku przebywał w obozie DP (*displaced persons*) w Weinsbergu i był zastępcą kierownika tego obozu. Następnie przebywał w obozie Polskich Sił Zbrojnych w Nordheim i w październiku 1945 roku rozpoczął studia na Wydziale Fizyki Uniwersytetu Georga Augusta w Getyndze. W lipcu 1946 roku powrócił do Warszawy, gdzie mieszka do chwili obecnej.

W latach 1946–1952 studiował na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej i uzyskał dyplom magistra inżyniera (z wy-



różnieniem). W latach 1946–1950 pracował w Spółdzielni Grupa Techniczna w Warszawie jako pracownik teletechniczny, a w latach 1950–1953 — na Politechnice Warszawskiej. W grudniu 1953 roku został przeniesiony służbowo do Polskiej Akademii Nauk. Następnie powrócił do pracy na Politechnice Warszawskiej, gdzie był zatrudniony do chwili przejścia na emeryturę (1991). Stopień doktora nauk technicznych otrzymał w 1973 roku. W 1974 roku został powołany na stanowisko docenta w Instytucie Teleelektroniki (obecnie Telekomunikacji) Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej.

Jest znanym nie tylko w Polsce specjalistą z dziedziny filtrów elektrycznych pasywnych i układów pokrewnych, twórcą wielu metod ich realizacji i projektowania, m.in. wspomaganego komputerem. Na Politechnice Warszawskiej prowadził zajęcia dydaktyczne m.in. z: „Miernictwa elektrycznego” (1950–1952) „Podstaw teletransmisji”, „Filtrów i korektorów” oraz „Metod numerycznych” (1952–1991). Analogiczne zajęcia z zakresu teletransmisji

Słowa kluczowe

układy teletransmisyjne

- ich teoria
- analiza
- synteza
- i projektowanie wspomaganego komputerem

P

proceedził także w Wieczorowej Szkole Inżynierskiej (1955–1966), na kursach magisterskich zorganizowanych przy Politechnice Warszawskiej Przez Instytut Łączności (1955–1960) oraz w Instytucie Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej na Studium Podyplomowym Telekomunikacji, którego był kierownikiem w latach 1978–1982.

Był opiekunem ponad 90 prac dyplomowych, z których wiele zostało wyróżnionych, a kilka nagrodzonych. W 1976 roku otrzymał dyplom najlepszego dydaktyka. Opracował 8 skryptów i reskryptów dydaktycznych dla studentów, w tym 2 skrypty współautorskie *Podstawy teletransmisji*. Jest autorem bądź współautorem 5 książek naukowych i technicznych, w tym autorem obszernej monografii *Filtry elektryczne (WKŁ, 1962)* oraz rozszerzonego wydania rosyjskiego *Projektowanie elektrycznych iestniczych filtrów* (Swiaż, Moskwa 1968). Ponadto jest autorem lub współautorem ponad 50 artykułów naukowych i technicznych, 13 publikacji popularyzatorskich z zakresu programowania mikrokomputerów. Jest też twórcą ponad 90 programów dla komputerów, m.in. IBM PC, w tym ponad 30 unikatowych, opartych na opracowanych przez siebie metodach. Między innymi te metody prezentował na ponad 25 konferencjach, seminariach i kursach specjalistycznych. Przez wiele lat był konsultantem naukowym i doradcą technicznym w 5 jednostkach naukowo-badawczych i produkcyjnych. W Instytucie Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej był kierownikiem Pracowni Filtrów i Korektorów (1971–1991), zastępcą dyrektora ds. nauki (1975) i ds. nauczania (1979–1982) oraz kierownikiem Zakładu Systemów Teletransmisyjnych (1987–1991). W 1971 roku utworzył w Pracowni Filtrów i Korektorów wydawnictwo publikujące opracowania naukowe i techniczne pracowników tej Pracowni w zeszytach serii „Podstawowej” i „ETO” (od 1991 roku wydano około 70 tytułów) oraz w 1974 roku — wydawnictwo Instytutu Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej publikujące opracowania w zeszytach serii „Komunikaty i Referaty”. Był promotorem 3 rozpraw doktorskich oraz recenzentem i konsultantem kilkunastu takich rozpraw. Był ponadto członkiem Rady Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej oraz

Komisji Egzaminów Doktorskich na tym Wydziale do chwili wprowadzenia restrykcyjnej Ustawy o szkolnictwie wyższym z dnia 12 września 1990 roku. W ramach prac naukowo-badawczych zaprojektował ponad 60 układów teletransmisyjnych (głównie filtrów i zwrotnic elektrycznych) wdrożonych do produkcji (m.in. W Polskich Zakładach Teletransmisyjnych i Zakładach OMIG).

Za osiągnięcia naukowe, naukowo-badawcze, dydaktyczno-wychowawcze i popularyzatorskie otrzymał Nagrody Rektora Politechniki Warszawskiej, Ministra Łączności, Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki oraz Przewodniczącego Wydziału IV Polskiej Akademii Nauk, Nagrodę Stowarzyszenia Elektryków Polskich „za wyróżniającą się książkę z zakresu elektryki napisaną i wydaną w kraju w latach 1959–1968” (książka *Filtry elektryczne*), Nagrodę Wydawnictwa Epoka za publikacje z serii „Konkrety” (1986), a także około 10 odznaczeń, w tym: Medal Komisji Edukacji Narodowej (1976), Złotą Odznakę „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej” (1979), Złotą Honorową Odznakę „Zasłużony Pracownik Łączności” (1976) i Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1989).

Przez wiele lat był przewodniczącym Koła Stowarzyszenia Elektryków Polskich na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej i redaktorem naczelnym wydawnictwa Instytutu Telekomunikacji Wydziału Elektroniki Politechniki Warszawskiej. W latach 1995–2001 był zatrudniony na stanowisku głównego specjalisty w Centrum Badawczo-Rozwojowym Telekomunikacji Polskiej SA, gdzie wykonywał na komputerach prace projektowe i symulacyjne związane z siecią dostępową ze stykiem „Z” central cyfrowych.

Jest żonaty, ma 3 dzieci. Interesuje się muzyką klasyczną i grywał na rozmaitych instrumentach. Ze szczególną atencją wspomina następujących swych profesorów z Uniwersytetu w Getyndze i z Politechniki Warszawskiej: profesora Pohla (fizyka eksperymentalna), profesora Goubeau (chemia fizyczna), profesora Rellicha (matematyka), profesora Kazimierza Drewnowskiego (miernictwo elektryczne), profesora Witolda Pogorzelskiego (matematyka) i profesora Witolda Nowickiego (teletransmisja).